

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Jesus Christus est nostra hæreditas, & nobis utilior est ipse solus,
quàm si totum possideremus mundum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Jesus Christus est nostra hereditas, & nobis utilior est ipse solus, quàm si totum possideremus mundum.

ARTICULUS II.

Relinquendo omnia ad sequendum Jesum Christum relinquitur nihil.

QUI verè renuntiat ità omnibus creaturis, ut non habeat nisi Jesum Christum solum, non debet illi dicere: Domine, reliquimus omnia, & secuti sumus te. Sed prorsus ex adverso pura adstipulabitur veritati, si fateatur: Domine, nihil reliquimus, & invenimus omnia, sequendo te. Siquidem verum est, totum & integrum mundum non esse, nisi purum nihil; quòdque is fiat reipsa purum nihil pro nobis in puncto mortis; & Jesus Christus solus in æternum nos ità manet, ut ipse solus in perpetuum nobis sit omnia. Nemo non fateri cogitur hanc veritatem; sed non omnes hinc vident hanc aliam, quæ admirabilis est, quòd etiam in hac vita relinquere omnia absque exceptione, ut adhæreatur unicè Jesu Christo, & nihil aliud possidere in terris, nisi ipsum solum, non sit quidquam amittere, sed infinità ratione lucrari, eò quòd ipse solus nobis sit omnia.

Exspoliatio admirabilis S. Francisci,

Quando sanctus Franciscus, quem Jesus Christus convertit ad se, ut in Persona ipsius totum suum Evangelium redderet visibile oculis mortalium, in princi-

pio conversionis suæ persecutionem sustinuit à Patre suo, retrahere volente ipsum à vocationis suæ gratia; quando renuntiavit tam generosè omnibus, quod prætere & postulare is poterat à se prostrato ad pedes Episcopi Assisiatis, dum exspoliavit semetipsum omnibus vestimentis suis, usque ad subuculam, reddens omnia indigno huic Patri, & magno cum spiritus fervore dicens: Nullum ergò amplius habeo patrem in terris, nullam cognationem, nullam hereditatem, nullam domum, nullum vestimentum, nihil ex omnibus creatis: Tu, ô mi amabilissime Jesu, tu solus es, qui es Pater meus, & cognatio mea, & hereditas mea, & domus mea, & omne bonum meum; nil volo nisi te solum, & tu solus es mihi omnia: *Deus meus & omnia.* Qui judicassent de rebus juxta sensum & solum lumen naturale, dixissent, ipsum perdidisse omnia, ipsumque subirò redactum eò, ut vivere jam debeat absque honore, absque bonis, absque ulla consolatione vitæ humanæ. Ità verum est, ipsum reliquisse hæc omnia, sed habebat

Ooooo

Jesum

JESUM Christum, qui solus ipsi hæc omnia erat ratione quâdam, quæ longè superet & transcendat centuplum.

Videte, ô homines, & propriis vestris addiscite experimentis. Franciscus vult esse absque honore & in maximo contemptu hominum, ut sequatur JESUM Christum; & JESUS Christus facit, ut magis honoretur ipse solus, quam omnes mundi Monarchæ. Franciscus vult esse absque bonis, & in summa expoliatione paupertatis, ut sequatur JESUM Christum; & JESUS Christus vult, ut ipse ditissimus sit hominum. Franciscus vult renuntiare omnibus consolationibus, seque exponere ad tolerandum omnes miseras vitæ humanæ, ut sequatur JESUM Christum; & JESUS Christus facit, ut nullus sit homo in terris, qui magis exemptus est à magnis mundi miseris, quique purioribus & magis innoxiiis fruatur consolationibus, quàm ipse. Hæc est manifestissima ipsius promissio in Evangelio: *Amen dico vobis, nemo est, qui reliquerit domum, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut filios, aut agros propter me, & propter Evangelium, qui non accipiet centies tantum nunc in tempore, & in saculo futuro vitam aeternam.*

Marci. IO.

Magnifica promissio Jesu Christi.

Quæris: ubi est igitur hic honor, & magna hæc gloria, ad quam is extulit S. Franciscum?

Nonne ipse inter pauperes est pauperrimus, hominûmque abjectissimus, qui nec hilum possideat ejus, quod mundi constituat magnificentiam? Ità, & in hoc ipso extollit illum Deus ad veræ fastigium magnificentiæ: adhuc in vita præsentis accipit ipsum, sicut accepit sanctissimam Humanitatem Filii sui Unigeniti, omnibus adorandam creaturis; privat ipsum subsistentiâ humanâ, & non relinquit ipsi nisi solam subsistentiam divinam. S. Joannes nuncupat divitias *substantiam*, vel subsistentiam *hujus mundi*, eòquod hæc sint, quæ totum sustentent, & subsistere faciant mundum. Jam S. Franciscus nihil habet hujus subsistentiæ humanæ: non igitur subsistit, nisi per solam subsistentiam divinam, admirabili cum imitatione sanctissimæ Humanitatis Salvatoris mundi.

Et series expoliationis hujus tam absolutæ ab omnibus bonis mundi, quâ incapacem omnino se reddit ad possidendum unquam aliquid creati, elevat ipsum ad sublimem imitationem Divinitatis ipsius, per quod cunctis admirabilis redditur hominibus. Siquidem in quo consistit suprema Dei magnificentia, nisi in eo, quod locupletari per nullam rem possit, nisi per propriam Divinitatem suam. Totus ac integer mundus, & centies mileni

Franciscus paupertate suâ attollitur ad imitationem Humanitatis Jesu Christi.

1. Joan. 3. v. 17.

S. Franciscus paupertate suâ imitatur ipsam Deitatem.

Psal. 15.

leni mundi, si hos è nihilo extrahere vellet, non locupletarent ipsum; omnia hæc indigna sunt, quæ aggregentur thesauro & divitiis ipsius: *Dixi Domino, Deus meus es tu, quoniam honorum meorum non eges.* Et S. Franciscus amplexatus est statum, ut non solum omnes Reges terræ ipsum locupletare non possent, sed & ipsemet Deus centenos ipsi donando mundos non posset ipsum locupletare: Omnia creata abjecta sunt nimis, quæ ipsius componant thesaurum; locupletari non potest, nisi per idipsum, quod constituit divitias Dei, nempe Divinitatem. Ecce totum ipsius thesaurum.

Et dico, quod hoc non solum ipsum reddat honorabilem, sed & cunctis admirabilem hominibus. Nam quando intuentur hominem, qui repudiet universaliter omnia mundi bona sibi oblata, etiam ad recipiendum illa rogatus, percelluntur admiratione, quæ non modicam trahat post se reverentiam, & dicunt: oportet ipsum aliquid plus esse, quam hominem, cum despiciat ea omnia, quæ tanto cum amore sectantur & aucupantur homines. Et hujus experientia habetur adhuc indies, quando veri Filii S. Francisci velut Missionarii abeunt inter infideles, præcipue in Regna Orientis, ubi alium non amant Deum, nisi au-

rum & argentum: quando hi vident Missionarios suos, non solum illa contemnere, sed summe abhorrere, respiciunt illos velut homines è cælo, ipsosque magna cum reverentia auscultant velut oracula. Revera velut oracula è cælo accipiendi sunt, qui aliud loquuntur idioma, quam homines terræ. Et constat, hoc prodesse plurimum ad progressum & incrementum Evangelii.

Nunquam tam impensè studeo magis S. Franciscus se humiliavit, tantò magis ipsum Deus exaltavit, dicit se homo annihilare, seque contemptibilem reddere mundo, uti S. Franciscus & Jesus Christus complacuit sibi decies centesies millies reddere ipsi centuplum ejus, quo se expoliavit amore sui; cum voluerit, ut appareret in mundo, velut alter ipse; dico etiam, oculis exterioribus mundi. Nos digni non sumus, qui aspiciamus vel interiora Jesu Christi, vel interiora S. Francisci; hæc sanctuaria sunt, quæ aperta non sunt nisi oculis Dei solius. Sed judicemus ex eo, quod foris est. Quando videmus duo horologia, quorum styli vel acus sese conformant tam perfecte, ut semper easdem signent & denotent horas: judicamus, absque eo quod decipiamur, quod motus interni & arcani rotarum suarum omnino similes sint & æquales. Quando igitur intuemur exteriora Jesu Christi

Ooooo 2

su Chri-

fu Christi, & exteriora S. Francisci, iisdem signata caracteribus, nonne merito judicemus, interiora quoque ipsorum admodum fore æqualia, sibi que invicem similia. Si uterque tibi appareat omnino nudus; & si, monstrando tibi pedes suos, manus suas, & latus suum, omnia hæc pari ratione transfixa, tibi eadem dicerent verba, quæ leguntur in Evangelio: *Videte manus meas, & pedes meos, quia ego ipse sum; quem acciperes pro Jesu Christo? quem acciperes pro Francisco?*

Stigmata S.
Francisci.

Luc. 24.

Ecce tibi hunc hominem, qui se tam abjectum reddidit ad sequendum Jesum Christum, ut ne atomum quidem mundani possideret honoris Jesus Christus solus nonne melior illi fuit, quam si cunctos possedisset honores, qui unquam hucusque exhibiti fuere cunctis mundi Monarchis? Dices: mirum non est, ita honorari virtutem; sicut enim impossibile est, ut is, qui accedit ad solem, non illustretur ipsius lumine, ita impossibile est, ut ille, qui appropinquat Deo, non totus ipsius resplendeat gloriâ. Sed ejusmodi ornamenta non præbent alimenta; ejusmodi splendores non suppeditant res pro sustentatione vitæ humanæ necessarias; ejusmodi pompæ non afferunt neque domos, neque vestes, neque bona, neque reliqua, quibus indigemus, dum indigenæ sumus in terris.

Verum ex opposito complacet sibi Jesus Christus in hoc magis luculenter ostendere, quod omnia magis, quam centuplicata reddat illis, qui amore sui voluerint relinquere omnia. Nonne claris verbis promisit id in Evangelio? omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, nunc in hoc tempore, & in sæculo futuro vitam æternam. Si homines invicem pacta incant, adhibent fidem promissioni, quando hæc firmata & signata est propria ipsorum manu, quamvis non lateat mendacem omnem esse hominem: & fides non adhibeatur Deo, qui essentialis est veritas, quando promittit nobis, & promissionem suam firmat ac signat sanguine suo? quoties in Evangelio declaravit paternæ suæ curas providentiæ circa creaturas, quas non tanto, quanto nos prosequitur amore? Considerate, inquit, volucres cæli, quibus alia occupatio non est, nisi cantare laudes Creatoris sui in vasto aëre, quin terram colant, aut ferant, aut metant, & Pater vester cælestis pascit illas; aspiciate etiam agrorum vel hororum lilia, quæ volatilibus sunt minora; nonne vestimentis exornantur pulchrioribus, quam Principes mundi? & post hæc credatis,

Jesus Christus
promittit cen-
tuplum etiam
in hac vita.

credatis, Patrem vestrum cœlestem non singulari prospecturum curâ propriis filiis suis?

Videre vultis promissionis hujus executionem: qui reliquerit aliquid ex amore mei, dicit Jesus Christus, centies tantum ipsi præstitero ego solus. Aspice S. Franciscum & totam pauperem ipsius familiam tam numerosâ divitem sobole. Nonnè manifestè videtis, quòd pro patre & matre, quos relinquerunt, Deus suscitet illis non tantum centenos, sed plus quàm millenos patres, plus quàm millenas matres, prospicientes ipsis de alimentis, tanta cum bonitate, ut longè transcendat illam patrum & matrum, quos reliquerunt in mundo? siquidem eùm hi plerumque non agant, nisi ex impulsu naturæ, qui valde imperfectus est, manducandum porrigunt ipsis panem doloris; pro eo, quòd alii ab affectibus prorsus divinis gratiæ & charitatis impulsu, illis depluant manna de cœlo absque ulla amaritudine.

Nonnè luculenter omninò observas hoc centuplum, quando pro una vel duabus domibus, quas reliquerint ad sequendum Jesum Christum; quingentæ, millenæ, vel decies millenæ ipsis aperiantur, ut recipiantur in iis intra brachia charitatis sanctæ, longè melius, quàm recepti fuissent in domo

sua propria. Et Jesus Christus solus præstat illis hæc omnia; nam sicut ex amore illius omnia reliquerunt, sic etiam ex amore illius, omnia ipsis suppeditantur necessaria; ipse est tota ipsorum possessio, & unicus ipsorum thesaurus, & hic thesaurus ministrat omnia. Nonnè videtis, quòd ipsos in suum substituat locum, quòd in propria sua Persona obstrictum se teneat de omnibus bonis, quæ exhibentur ipsis, ita ut in fine sæculorum dicturus sit omnibus prædestinatis: *Quod fecistis uni de minoribus istis, mihi fecistis?* Nonnè igitur verum sit, quòd Jesus Christus solus ipsis sit omnia?

Ne dicam, quòd pro parvo terræ, quem reliquerunt, pugillo ad amplectendam Jesu Christi sequelam, tota illorum videtur esse terra, & omnes habitatores terræ! conducti ad ipsorum servitia; qui omnes laborant, etsi ab eis non conducantur, nec hi etiam de hoc cogitent, ad ministrandum illis omnia vitæ necessaria, unus hæc, alter aliâ ratione. Et hic Spiritus est Jesu Christi, qui ex paterna sua providentia ipsis dat iussa, ipsos concitat, ipsosque obstringit ad dandum sine coactione & sine violentia (sed cum interno animarum suarum gaudio) id, quod auctoritas & robur potestatis humanæ ex ipsorum manibus non

Ooooo 3

po-

Executio promissionis centupli quomodo fiat.

potuisset avellere. O quàm amabilis obligatio charitatis, quæ semper solvitur, & nunquam exsolvitur, sed eidem semper debito manet obstricta! ô prodigium potentiae & divitiarum Jesu Christi! ex amore illius habere nil volo in mundo; & ecce ratione quâdam me mundi reddit dominum, & omnes homines mihi debitores: non mihi opus est justitiâ humanâ, nec apparitores emitto, ut cogant illos ad solvendum mihi sua debita; sed solum habeo Jesum, qui curam gerit de omnibus, qui illos admonet, qui illos sollicitat, qui illos urget, ut solvant me: & ipsi hoc faciunt tanto cum amore, ut beneficio exeunte è manibus suis, non prodeat ex ore ipsorum querela vel minima, sed potius gratiarum actio Deo facta, cui se obligatos agnoscunt de bono, quod fecerunt. O quàm verum est, amabilissime Jesu, te solum esse mihi omnia.

Emolumenta centupli, quod Deus dat in hoc mundo pro temporali.

Verùm quis æstimare satis posset emolumenta hujus boni, quo Jesus Christus afficit eos, qui habere nil volunt nisi ipsum. Inprimis expediris ab incommoditatibus abundantiae, quæ plurimum affligit divites, pro eo, quòd putent suam in ea consistere felicitatem: cui enim ipsa fervit, nisi ut obruat ipsos negotiis, curis, inquietudinibus, an-

gustiis, à quibus illi, qui solis necessariis contenti sunt, vacant, vivuntque in pace? Secundo exoneraris laboribus millenarum molestissimarum sollicitudinum negotiando modò cum his, modò cum illis, prævidendo pericula, adhibendo cautelas, accumulando timores, faciendo itinera, laborando dies noctesque, & unico verbo, malorum catervâ obruendo caput tuum, ut parum boni inducas in manus tuas. Tertio evitas & evadis invidias, persecutiones, oppressiones potentiorum, tyrannidem litigiorum, fastidiorum, jacturarum, & mille alias calamitates, quæ incessanter flagellant eos, qui possident ea, quæ bona nuncupantur, quæque potius nuncupanda forent mundi mala. Quis non fatebitur cum Sapiente, quòd quidvis minimum his omnibus exemptum, sit melius omnibus mundi abundantibus, quas tot ac tantæ comitantur miseræ? *Melius est parum cum* Prov. 16. v. 8. *justitia, quam multi fructus cum iniquitate.*

Verùm dices, nonnè posset ejusmodi hominibus applicari parabola hæc Regii Prophetæ? *In labore hominum non sunt, & cum* Psal. 72. v. 5. *hominibus non flagellabuntur, & ideo tenuit eos superbia.* Non veniunt in partem laborum cum hominibus, nec flagella, quibus cæduntur homines, experiuntur; hinc

Cen
non
que
hæc
est,

hinc est, quod timore inflentur & arrogantia: ducunt igitur vitam otiosam, mollem, commodam & absque ulla afflictione; & anima ipsorum turget superbia, dum acceptos & exceptos se vident velut Deos in terra.

Non, sed totum contingit oppositum: siquidem ipsorum labores, ipsorum cruces, ipsorumque humiliactiones longè majores sunt illis reliquorum hominum. Verum est, quod non laborent hi ipsorum more pro terra, laborant tamen pro cælo; non brachiis quidem corporis, sed facultatibus animæ; non ut colligant fructus terræ mox putredine consumendos, sed ut metant fructus æternitatis nunquam obnoxios corruptioni. Laborant cum Jesu Christo, quia contendunt ipsius imitari vitam. Hoc ergo non est vitam ducere inertem, desidem, otiosam.

Verum quidem est, quod exempti sint ab omnibus adversitatibus, quibus implicatur divitiarum possessio, quæ non minoris sunt ponderis, quàm numeri. Ecce quare non immeritò dicatur, quod non flagellentur cum hominibus; sufferunt tamen & tolerant cruces paupertatis, quæ copiosa admodum sunt, & ita ponderosæ, quando sunt involuntariæ, ut nemo in mundo tanti sit animi, qui non percellatur tremore,

quando se cernit iisdem obruendum. Non quidem est absque veritate, ipsas plurimum esse addulcoratas, quando voluntariæ sunt, non tamen cessant veræ esse cruces, quæ torqueant & crucient haud leviter naturam; siquidem hanc ipsæ in perpetua conservant humiliactione; in absoluta impotentia erga omnes res humanas; in universalis dependentia à toto mundo, nunquam non expositum contemptui, abjectioni, & privationi eorum omnium, quæ habere posset in votis. Longissime igitur abest, ut præbeat illis vel minimæ ansam arrogantia, cum nihil sit, quod ita atterat & pessundet animi elationem humani.

Nihilominus, ô admirabilem Philosophiam Spiritus Jesu Christi! Ecce tibi totam portionem, quam is relinquit iis, qui relinquere volunt omnia, ut nil habeant, quàm ipsum solum in mundo: omne ipsorum studium esse debet, ut se exspolient, se depauperent semper magis, ita se exuant omnibus, ut nihil prorsus habeant reliquum, sese humiliant, quærant contemptum, quantumque poterunt, se annihilent; ab omni se abstrahant consolatione humanâ, semperque vivant in cruce mortificationis universalis & continuæ. Et hæc omnia, tali cum conditione,

Centuplum non est absque cruce, sed hæc suavis est.

6. v. 8

v. 5

tione, ut, quamdiu nihil habere voluerint, nisi Jesum Christum solum, in nullo passuri sint penuriam; quando quidquam voluerint habere, omnia ipsis sint defutura: quamdiu prompto animo desideraverint humiliari sub pedibus omnium & contemni, honorandi sint ab omnibus; quamprimùm honorari voluerint, ab omnibus contemnendi: quamdiu privare se studuerint consolationibus sensuum & voluptatibus terrenis, victuri sint contenti & consolati magis cunctis in mundo hominibus; ubi primùm commoditates quæsi-verint corporis, sensuumque voluptates fuerint aucupati, contemptibilissimi futuri sint in mundo. Et profectò res ita contingit; videbitur clarissimè, si quis voluerit advertere.

Obcæcate munde, quantum deciperis in falsa tua persuasione? sed quam infelix es, dum nunquam capis, nec capere potes consilia & molimina Spiritus Jesu Christi! Ipsius sapientia est admiranda, & ipsius regulæ sunt infallibiles: qui se depauperat, locupletatur; qui se humiliat, exaltatur; qui fugit consolationes, has reperit: & ex aduerso, qui locupletare se studet, depauperatur; qui exaltare se vult, humiliatur; qui sectatur voluptates, illas fugit; omnes mundi scientiæ nihil vident in hoc; &

minimus radius cognitionis Jesu Christi, nil quam hoc videt clarius. Res ergo est explorata, quòd Jesus Christus non solum sit omnia iis, qui relinquunt omnia ex sui amore; sed semper sit centuplum cuius, qui amore sui quidquam reliquerit, siue honorem, siue voluptatem, siue bonum temporale.

Sanctus Germanus Episcopus Antisiodorensis ibat aliquando peregrinatum cum Diacono suo, & ecce mox pauperum greges, à quibus ceu verus pater habebatur, seque congregabant circa ipsum, & ubivis protendebant manus, ut elemosynam ab eo expostularent. Conversus ad Diaconum inquit: An accepisti quidquam pecuniæ pro nostro itinere? non sunt mihi, respondit Diaconus, nisi tres aurei. Dispertere illos inter hos pauperes. Sed unde vivemus nos? Diaconus reposuit: Charitas bene ordinata incipit à seipso, si superflui quid nobis fuerit, hoc cedat pauperibus, sed necessarium vix erit nobis. Itane ergo, inquit ipsi S. Germanus, diffidis bonitati Dei? non credis ipsius verbo, quo promisit nobis centuplum, si quid dederimus ex amore ipsius? da, da Jesu Christo, qui extendit ad nos manum in persona horum pauperum, nec tantam tui age curam, quantum Dei, qui patitur in membris

Pulchrum e-
xemplum fan-
cti Germani
Antisiodore-
nsis, quod o-
stendit, Deum
verè reddere
centuplum.

membris suis; si recipiant à nobis, reddit nobis centuplum.

Nihilominus Diaconus ex prudentia nimis quàm humana, unum reservat aureum pro sui necessitatibus itineris, duosque alios disperditur pauperibus, persuasus animo, se quidquam reservando lucratum esse plurimum. Sed non bene adhuc capiebat admirabiles conditiones commercii cum Deo, ubi per leges omninò contrarias legibus mundi, aliquis se privat omnibus, quæ reservat, & omnia lucratur ea, quæ disperditur.

Vix aliquid confecerant viæ, ecce viri nobiles, accelerantes gradum post eos, profunda cum reverentia sanctum obtestantur Præsulem, per amorem Jesu Christi, cujus tenebat locum, ut honorare & consolari præsentia suâ dignaretur præcipuum quemdam nobilem, qui propè à loco decumbebat ægrotus, à quo etiam eo nomine fuerant missi, hanc ab ipso efflagitaturi gratiam; vel saltem ut suam illi per ipsos mitteret benedictionem.

Vir sanctus charitate plenus, invisit ægrotum, consolatur ipsum, addit ipsi animos ad portandam crucem à Domino sibi impostam, ponit ipsi ob oculos ardentem amorem, quem Jesus Christus ostendit nobis; crucem pro nobis portando suam; quòdque felicissimum æstimare se debeat nactus occasionem, quâ reciprocam parvi amoris notam ipsi possit exhibere patièdo pro illo.

Ægrotus totus affluens consolatione, totusque sancto accensus desiderio non solum patienti, sed etiam moriendi pro Jesu Christo, post humillimas sancto Antistiti exsolutas grates, instantissimè ipsum rogat, ut ducentos aureos acceptare vellet, quos donaret ipsi ex devotione. Accipe id, quod tibi datur, inquit S. Germanus suo Diacono; & memineris, quòd si non defraudasses pauperes uno illo aureo, jam recepisses aureos trecentos: hæc namque est promissio veritatis æternæ; Centuplum accipiet; & ecce hujus tibi adimpletionem.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus est supremus noster Monarcha, noster Pastor, nostra Lux, noster Dux, perfectus noster amicus.

ARTICULUS III.

DUO sunt Regnorum genera, le & externum, aliud æternum, unum temporale, materiale & spirituale, & oculis corporeis invisibile.

PPPPP

vifi-